

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Trnkové a soudců JUDr. Michala Hájka, Ph.D. a Mgr. Heleny Nutilové ve věci

žalobce: **A. K.**
sídlem X

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Jihočeský kraj**
sídlem Mánesova 1803/3a, 371 87 České Budějovice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2019 č. j. 1559500/19/2012-505221-303592,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se náhrada nákladů řízení nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobci byla dodatečnými platebními výměry za zdaňovací období první až čtvrté čtvrtletí roku 2013 a první až čtvrté čtvrtletí roku 2014 doměřena podle pomůcek daň z přidané hodnoty. Žalobce se proti dodatečným platebním výměrům na daň z přidané hodnoty odvolal. O odvolání bylo rozhodnuto dne 27. 6. 2018 Odvolacím finančním ředitelstvím v Brně tak, že odvolání žalobce bylo zamítnuto a dodatečné platební výměry byly potvrzeny. Žaloba ke správnímu soudu podána nebyla. Žalobce dne 2. 7. 2018 daňové povinnosti doměřené dodatečnými platebními výměry na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období první čtvrtletí roku 2013 až čtvrté čtvrtletí roku 2014 uhradil.
2. Správce daně vydal platební výměr na úrok z prodlení úhrady daně z přidané hodnoty za zdaňovací období, za které byla žalobci daň z přidané hodnoty doměřena. Žalobce požádal o prominutí úroků z prodlení úhrady daňových povinností daně z přidané hodnoty za výše uvedená zdaňovací období. Správce daně vydal dne 18. 10. 2018 rozhodnutí, kterým zamítl žádost žalobce o prominutí úroků z prodlení v celkové výši 172 024 Kč, kdy zároveň žalobce poučil o tom, že proti rozhodnutí nelze uplatnit opravné prostředky. Žalobce podal žalobu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích. O této žalobě rozhodl Krajský soud v Českých Budějovicích dne 27. 10. 2019 rozsudkem pod č. j. 51 Af 16/2018-25 tak, že rozhodnutí o neprominutí úroků z prodlení zrušil a věc vrátil správci daně k dalšímu řízení. Důvodem tohoto postupu byl závěr krajského soudu, že se správce daně spokojil pouze s odkazem na ustanovení § 259c) odst. 2 daňového řádu a rozhodnutí pouze stručně odůvodnil, čímž nesplnil svou povinnost zhodnotit jednání žalobce včetně úvah o povaze, intenzitě nebo jiných okolnostech správcem daně tvrzeného porušení právních předpisů. Správce daně měl dle krajského soudu přezkoumatelným způsobem vysvětlit, proč i přes právní názor vyslovený v recentní judikatuře Nejvyššího správního soudu o nezohledňování skutkového a právního jednání v důsledku kterého došlo k vyměření úroků daňovému subjektu, toto jednání daňového subjektu zohlednil. Správci daně bylo uloženo vysvětlit okolnosti, povahu a intenzitu tohoto jednání, zda bylo natolik závažné, že nelze žalobci zákonem předvídané dobrodiní v podobě prominutí úroků z prodlení přiznat. Správnost a relevance jednotlivých argumentů včetně konkrétních důvodů a úvah musí být popsána již v odůvodnění rozhodnutí a nikoliv až v následném vyjádření k žalobě, jak se stalo v dané věci.
3. Správce daně znovu posoudil žalobcem podané žádosti o prominutí úroků z prodlení či jejich snížení a vydal rozhodnutí dne 6. 6. 2019 pod č. j. 1559500/19/2212-505221-303592, kterým žádost žalobce o prominutí úroku z prodlení zamítl. Žalovaný správní orgán odkázal na platnou právní úpravu a shrnul, že dle ní lze žádat o prominutí úroku vzniklého od 1. 1. 2015. Z toho důvodu vzal při rozhodování úroky z prodlení od 1. 1. 2015 v celkové výši 143 714 Kč. Vzhledem k tomu, že shledal naplnění formálního požadavku stanoveného daňovým řádem v ustanovení § 259a) odst. 1, přistoupil k meritornímu posouzení o žalobcem podané žádosti a zároveň vzal v úvahu i závazný právní názor krajského soudu v Českých Budějovicích. V rozhodnutí dále popsal zjištění, která učinil v rámci daňové kontroly daně z přidané hodnoty za zdaňovací období první čtvrtletí roku 2013 až čtvrté čtvrtletí roku 2014 zahájené dne 25. 8. 2015 a zkoumal, zda je naplněna podmínka stanovená v § 259c) odst. 2 daňového řádu. Zdůraznil, že žalobce prováděl opravy motorových vozidel, prodával náhradní díly a materiál pro opravy motorových vozidel, sestavoval motocykly na plochou dráhu z nakoupených náhradních dílů a následně je prodával. Hodnota spotřebovaných náhradních dílů a materiálu převyšovala za rok 2013 o 34,59 % a za rok 2014 o 38,65 % hodnotu materiálu a

náhradních dílů vyúčtovaných v ceně vykázaných zakázek na opravy nebo prodaných jako zboží. Správce daně z toho dovodil, že žalobce vykázal ve svých evidencích a daňových priznáních pouze část uskutečněných zdanitelných plnění, při kterých byly nakoupené náhradní díly a materiál použity. Navíc nepředložil požadovanou evidenci obchodního majetku, čímž neunesl své důkazní břemeno a neprokázal jím tvrzené skutečnosti. V průběhu daňové kontroly žalobce předložil přepracovanou daňovou evidenci za roky 2013 a 2014, kterou správce daně hodnotil jako účelovou. Navíc dle vyjádření žalobce nevedl daňový subjekt ani evidenci zakázek. Přepracované evidence byly dle hodnocení správce daně nevěrohodné, nepodložené a účelově zpracované a nemohl být jimi prokázán faktický stav a pohyb nakoupeného materiálu a náhradních dílů ani způsob jejich využití. Správce daně proto zkoumal povahu porušení daňových a účetních předpisů a uzavřel, že popsání jednání žalobce nelze hodnotit jako chybové jednání učiněné v dobré víře, kupříkladu jako zřejmý omyl učiněný v důsledku chyby či nesprávného výkladu daňového práva, které by znamenalo formální pochybení daňového subjektu a bylo lidsky omluvitelné. Správce daně naopak jednání žalobce hodnotil jako úmyslné, nevěrohodné a záměrně zkreslující skutečný stav věci. Povahu tohoto jednání zhodnotil jako jednu ze skutečností bránících v prominutí úroků z prodlení. Dále uzavřel, že jednání žalobce dosáhlo intenzity závažného porušení daňových a účetních předpisů, neboť žalobce porušil své zákonem stanovené povinnosti způsobem, který měl za následek doměření daně podle pomůcek oproti poslední známé dani a rozdíl činil více než 50 000 Kč.

4. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 5. 8. 2019 včasnou žalobu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“).

II. Žalobní body

5. Žalobce v žalobě zrekapituloval průběh své podnikatelské činnosti a na to navazujícího daňového řízení, kdy podal žádost o prominutí sankčních úroků. Popsal závěry vyslovené správcem daně. Přisvědčil žalovanému, že evidenci obchodního majetku či evidenci zakázek neměl, ale předložil svoji, pro něho dostačující evidenci, to je přijaté faktury za zboží, na kterých ručně vyznačoval, k jaké zakázce či opravě byly náhradní díly použity. Průběžné závěry správce daně při provádění daňové kontroly nebral žalobce na lehkou váhu a z toho důvodu přibral ke své obraně daňovou poradkyni A. Z., která uvedla podklady předané žalobcem do stavu splňujícího nároky na řádnou evidenci podle daňových předpisů. Tato speciálně zpracovaná daňová evidence se zásadně nelišila od údajů z evidence vedené žalobcem, přesto však žalovaný tyto evidence označil za účelové a nevěrohodné. Z toho důvodu má žalobce za to, že postup žalovaného při vypracování svých závěrů a stanovení daně dle pomůcek byl nedůvodný a nedůstojný. Jednání žalovaného vůči jeho osobě postrádá základní lidskoprávní rozměr. Žalovaný nemluví o žalobci jako o chronickém porušiteli daňových zákonů a obecných principů morálky, ale jako o osobě, která nevedla řádnou evidenci ve své manuální činnosti, kterou se živí se svou manželkou mnoho let. Přesto byl zařazen mezi kartelové podvodníky se stejnou nálepkou, že závažně porušil daňové a účetní předpisy. To vnímá jako agresivní rétoriku žalovaného při hodnocení jeho pochybení.
6. V rámci své obrany žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Afs 62/2017, konkrétně bod 40. Žalobce má za to, že žalovaný této povinnosti nedostál, nadřadil vrchnostenské zájmy na výběru daní nad osudem obyčejného občana odmítnutím

dobrodiní, které sám stát do systému vložil. Navrhl proto, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Stručné shrnutí vyjádření žalovaného

7. Žalovaný správní orgán zrekapituloval relevantní události a skutečnosti, které se týkaly průběhu daňového řízení ve věci žalobce. Následně shrnul žalobní námitky. K první námitce, že ačkoli žalovaný uznal důvodnost rozhodnutí Krajského soudu v Českých Budějovicích č. j. 51 Af 16/2018-25 ze dne 27. 2. 2019 (dále jen rozsudek), nevyužil možnosti částečně ulevit žalobci z dopadů sankčních úroků a opakovaně žádost žalobce o prominutí úroků z prodlení zamítl, neboť zpochybnil osobu žalobce a jeho dosavadní daňovou bezúhonnost tím, že označil jednání žalobce spočívající v nesprávně vedené účetní evidenci majetku za závažná porušení daňových předpisů a žalobcem přepracovanou daňovou evidenci za roky 2013 a 2014 označil jako účelovou, žalovaný uvedl, že přezkoumatelným způsobem vysvětlil okolnosti, povahu a intenzitu jednání žalobce, pro které nebylo možné jeho žádosti vyhovět. Žalovaný vzal v úvahu skutečnosti zjištěné v průběhu doměřovacího řízení daně z přidané hodnoty, které nasvědčovaly jednak tomu, že žalobce ve svých evidencích a daňových přiznáních vykázal pouze část uskutečněných zdanitelných plnění, při kterých byly nakoupené náhradní díly a materiál použity a dále nepředložil požadovanou evidenci obchodního majetku, kterou je povinen vést podle § 100 odst. 3 písm. b) zákona o dani z přidané hodnoty.
8. Žalovaný hodnotil jako nedůvodný i druhý bod žaloby, kde žalobce tvrdil, že účelovost a nevěrohodnost jím předložené daňové evidence žalovaný odůvodnil pouze verbálními vyjádřeními žalobce, neuvedl žádný odborný či ověřitelně podložený důkaz, o tom, že přepracovaná daňová evidence nesplnila zákonné podmínky pro její akceptaci. Žalovaný zdůraznil, že přepracovanou daňovou evidenci za roky 2013 a 2014 žalovaný po správní úvaze hodnotil jako účelovou. Žalobce nevedl evidenci obchodního majetku ani evidenci zakázek. V souladu s požadavky daňového řádu je žalovaný oprávněn za účelem zjištění skutečného stavu věci hodnotit získané důkazní prostředky. Žalovaný poukázal na to, že žalobce v průběhu daňové kontroly několikrát změnil svá tvrzení o hodnotě materiálu náhradních dílů použitých pro opravy motorových vozidel, která sám používal ke své ekonomické činnosti, o fyzickém stavu zásob ke dni 31. 12. 2013 a 31. 12. 2014 a jím tvrzené výši osobní spotřeby. Navíc v přepracované daňové evidenci začal vykazovat skupinu režijních nákladů – vývoj, aniž by se o takových režijních výdajích při předchozích jednáních zmínil. Přepracované daňové evidence byly nevěrohodné, nepodložené a účelově zpracované a nemohl být jimi prokázán faktický stav a pohyb nakoupeného materiálu. Nebylo je možno považovat za evidenci obchodního majetku ve smyslu § 100 odst. 3 zákona o DPH, nebyly způsobilé prokázat, že evidence podle § 100 odst. 3 zákona o DPH byly vedeny průkazným způsobem. Žalovaný vyvrátil správnost údajů dokládáných žalobcem důkazními prostředky a uzavřel, že své důkazní břemeno neunesl. Nebyl schopen předložit takové důkazní prostředky a evidence, ze kterých by bylo možné zjistit skutečný stav a pohyb pořízeného zboží. Žalovaný se proto zabýval i otázkou intenzity jednání žalobce a dospěl k závěru, že jednalo se o závažné porušení daňových a účetních předpisů, neboť rozdíl mezi tvrzenou daní a doměřenou daní podle pomůcek byl vyšší než 50 000 Kč. Žalovaný při posuzování existence vylučující podmínky dané ustanovením § 259c) odst. 2 daňového řádu dospěl k závěru, že žalobce závažným způsobem porušil právní předpisy.

9. Žalovaný rovněž nesdílel názor žalobce, že nedostatečně své rozhodnutí o neprominutí úroku z prodlení odůvodnil a nadřadil vrchnostenské zájmy na výběru daní nad osud obyčejného občana. Tuto námitku žalovaný hodnotil rovněž jako nedůvodnou. Prominutí úroků z prodlení nemá být umožněno daňovými subjekty, které závažným způsobem neplní své daňové nebo účetní povinnosti. Posouzení závažnosti porušení je postaveno na správní úvaze správce daně při zohlednění okolností konkrétního případu. Důležitá je existence a intenzita porušení právních předpisů a z toho vyplývající spolehlivost daňového subjektu. Institut prominutí příslušenství daně představuje výjimečné osvobození, konkrétního případu a důvody porušení by tudíž měly být po materiální stránce důsledkem formálního pochybení, či lidsky omluvitelné, nikoliv důsledkem úmyslného jednání. Prominutí úroků z prodlení by nemělo stírat rozdíl mezi daňovými subjekty, které své povinnosti plní řádně a včas a těmi, kteří se takto nechovají či dokonce se do prodlení dostávají úmyslným jednáním. Žalovaný zdůraznil, že na prominutí příslušenství daně není právní nárok. V dané věci žalovaný vyslovil svoji správní úvahu a učinil ji v mezích daných zákonem. Dospěl k závěru, že žalobce porušil právní předpisy takovým způsobem, že toto porušení dosáhlo intenzity závažného porušení, a proto nebylo možné žádosti o prominutí úroku z prodlení vyhovět. Navíc povahu jednání žalobce nebylo možné v kontextu všech skutečností hodnotit jako chybové jednání učiněné v dobré víře, které by bylo důsledkem formálního pochybení žalobce, a tudíž chováním lidsky omluvitelným. Naopak tuto povahu jednání žalobce žalovaný po své správní úvaze vyhodnotil jako jednání úmyslné, nevěrohodné a záměrně zkreslující stav věci. Z toho důvodu vyslovil závěr, který popsal v rozhodnutí, kterým žádosti žalobce o prominutí úroků z prodlení nevyhověl. Žalovaný správní orgán navrhl, aby soud žalobu podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.

IV. Právní názor soudu

10. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích daných žalobními body, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).
11. Žaloba není důvodná.
12. V projednávané záležitosti bylo učiněno předmětem přezkumu rozhodnutí žalovaného, kterým byla opakovaně zamítnuta žádost žalobce o prominutí úroků z prodlení za zdaňovací období první, třetí a čtvrté čtvrtletí roku 2013 a první až čtvrté čtvrtletí roku 2014. Žalovaný se shodoval se žalobcem v názoru, že byl oprávněn požádat o prominutí úroků z prodlení, neboť splnil formální požadavky stanovené daňovým řádem, a to že dne 2. 7. 2018 uhradil daňové povinnosti, ke kterým se předmětné úroky z prodlení vázaly.
13. Spornou otázkou zůstalo, zda postup, kterým žalovaný správní orgán nevyhověl žádosti žalobce o prominutí úroků z prodlení, odpovídal ustanovení § 259 odst. 2 daňového řádu, podle kterého není prominutí příslušenství daně možné, pokud daňový subjekt v posledních třech letech závažným způsobem porušil daňové nebo účetní právní předpisy. V této souvislosti šlo o posouzení jednak četnosti porušování povinností při správě daní daňovým subjektem, respektive posouzení podmínky jakési daňové a účetní bezúhonnosti daňového subjektu. Tato podmínka je vázána na výklad neurčitého právního pojmu „daňových a účetních předpisů, což správci daně umožňuje v určité míře zužovat či

rozšiřovat hranice tohoto pojmu a reagovat tak na nejrůznější změny a potřeby. Při výkladu neurčitého právního pojmu se uvážení správce daně na rozdíl od realizace diskreční pravomoci zaměřuje na konkrétní skutkovou podstatu a její vyhodnocení, což znamená, že je nutno nejprve objasnit neurčitý právní pojem a jeho rozsah a poté hodnotit, zda skutečnosti konkrétního případu lze zařadit do rámce vytvořeného rozsahem neurčitého právního pojmu. K tomu soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2017 č. j. 9 Afs 238/2016 – 32. Z něho vyplývá, že úkolem správního soudu je přezkoumat, zda výklad a aplikace neurčitého právního pojmu správce daně je v souladu se zákonem, jaké podklady k tomu správce daně soustředil, zda tak učinil v rozsahu, který mu umožnil ve věci správně rozhodnout, zda jeho zjištění s těmito podklady nejsou v logickém rozporu. Soudu na druhé straně nepřísluší, aby úvahu správce daně nahrazoval, provedl vlastní hodnocení a učinil závěr, zda posuzované jednání naplnilo či nenaplnilo neurčitý právní pojem. Tímto způsobem by totiž nepřipustně zasáhl do činnosti správce daně.

14. Současně soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2017 č. j. 2 Afs 62/2017-37, ve kterém Nejvyšší správní soud vyložil způsob výkladu neurčitého právního pojmu „závažným způsobem porušené daňové nebo účetní právní předpisy“. Dospěl přitom k závěru, že „...pro účely splnění podmínky § 259c) odst. 2 a 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (závažné porušení daňových nebo účetních předpisů jako překážka prominutí daně nebo příslušenství daně), se nebere v úvahu jednání, jež je skutkovým a právním základem uložení penále, o jehož prominutí daňový subjekt žádá, nýbrž pouze jiná jeho daňově a účetně relevantní jednání v době tří let před vydáním rozhodnutí o žádosti o prominutí penále [...]. V rámci správního uvážení může správce daně přihlídnout k povaze porušení daňových nebo účetních a právních předpisů, jež je skutkovým a právním základem penále, o jehož prominutí daňový subjekt žádá a s ohledem na povahu intenzitu či jiné okolnosti tohoto porušení penále neprominout i přesto, že z pohledu podmínky podle § 259c) odst. 2 a 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (závažné porušení daňových nebo účetních právních předpisů jako překážka prominutí daně nebo příslušenství daně), by toto porušení bylo irrelevantní.“
15. V dané záležitosti již jednou rozhodoval Krajský soud v Českých Budějovicích a předchozí rozhodnutí žalovaného správního orgánu zrušil pro nepřezkoumatelnost, nedostatek důvodů a žalovaného zavázal, aby v dalším řízení posoudil naplnění zákonných znaků definovaných neurčitými právními pojmy a vyložil, jaké důvody jej vedou k vyslovenému závěru. Správce daně v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že se předmětnou záležitostí zabýval právě v intencích rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích a dospěl přitom k závěru, že žádosti žalobce o prominutí úroků z prodlení v celkové výši 172 024 Kč vyhovět nelze. Důvodem tohoto postupu byla skutečnost, že žalovaný zpochybnil osobu žalobce a jeho dosavadní bezúhonnost, neboť zjistil závažná porušení daňových předpisů. V průběhu doměřovacího řízení ve věci daně z přidané hodnoty za zdaňovací období první čtvrtletí roku 2013 až čtvrté čtvrtletí roku 2014, kdy žalobce nevedl evidence stanovené právním předpisem, žalobce vykázal ve svých evidencích a daňových přiznáních pouze část uskutečněných zdanitelných plnění, při kterých byly nakoupené náhradní díly a materiály použity. Současně nepředložil evidenci obchodního majetku a sdělil, že nevedl evidenci zakázek. Posléze předložil přepracovanou daňovou evidenci za rok 2013 a 2014, kterou po správní úvaze žalovaný hodnotil jako účelovou.

16. Žalobce v žalobě uznal, že mu dodatečnými platebními výměry za zdaňovací období první až čtvrté čtvrtletí roku 2014 byla doměřena daň z přidané hodnoty podle pomůcek, kdy jeho odvolání bylo žalovaným správním orgánem zamítnuto. Toto rozhodnutí žalobce nepodrobil soudnímu přezkumu. Žalobu ke správnímu soudu podal teprve v souvislosti s postupem žalovaného, který mu na jeho žádost neprominul úroky z prodlení za opožděnou úhradu daňových povinností u daně z přidané hodnoty. Žalobce žalovanému v žalobě konkrétně nevytýkal nezákonný postup. Poukazoval a zdůraznil, že závěry žalovaného nebral na lehkou váhu, a proto si před skončením daňové kontroly přibral daňovou poradkyni, která „*uvedla podklady předané žalobcem do stavu splňujícího nároky vyplývající na evidenci z daňových předpisů*“. Právě tuto evidenci žalovaný označil za účelovou a nevěrohodnou, neboť v této evidenci jsou i údaje, o kterých žalobce ve svých verbálních vyjádřeních nic neuváděl. Žalobce přepracovanou daňovou evidenci hodnotí tak, že splnila zákonné podmínky pro její akceptaci, avšak žalovaný ji hodnotí opačně. V tomto kontextu žalobce vnímá postup žalovaného, kterým mu stanovil daň podle pomůcek jako nedůvodný a nedůstojný. Jednání žalovaného současně vnímá žalobce tak, že postrádá základní lidskoprávní rozměr. Byl zařazen mezi kartelové podvodníky, neboť dle žalovaného závažně porušil daňové a účetní předpisy. Podle žalobce žalovaný nesplnil svou povinnost, aby vyložil důvody, které jej vedly k hodnocení jeho pochybení jako závažného, z čehož vyplývá, že žalovaný nadřadil své vrchnostenské zájmy na výběru daní nad osudem žalobce tím, že mu odmítl poskytnout dobrodiní, které zákon umožňuje.
17. Soud proto posuzoval žalobou napadené rozhodnutí v intencích obsahu takto formulované žalobní námitky a dospěl k závěru, že důvodná není. V první řadě je třeba zdůraznit, jak vyplývá již ze samotného znění § 259b) odst. 2 a 3 daňového řádu, že na prominutí úroků i při splnění zákonných předpokladů (to je žádost daňového subjektu a úhrada daně, v důsledku jejíhož neuhrazení úrok vznikl) není právní nárok. Jak již soud vyslovil v předcházejícím rozsudku, vyhovění této žádosti jakož i rozsah prominutí úroků je vázáno na úvahu správního orgánu. Je třeba zdůraznit, že po úhradě nedoplatku daně, jejíž neuhrazení způsobilo vznik úroků, nemá za následek, že daňový subjekt má nárok na prominutí úroků. Zda k tomuto prominutí skutečně dojde, závisí na správním uvážení správce daně, které však nelze vnímat jako prostor pro libovůli správního orgánu, ale jako abstraktní vymezení kritérií pro posouzení rozhodovaného případu. V dané věci žalovaný svou úvahu založil na řádně zjištěném skutkovém stavu a vzal v úvahu zákonem předepsaná kritéria. Podrobně vysvětlil důvody, které jej vedly k tomu, že nevyhověl žádosti žalobce o prominutí úroků především pro absenci evidencí, účelové přepracování evidencí, a tudíž skutečnost, že k prodlení nedošlo z důvodů nezávislých na vůli žalobce. Pokud žalobce poukazoval na svou předchozí daňovou spolehlivost, pak taková argumentace sama o sobě nepředstavuje okolnost, která by mohla vést k prominutí úroků. Úrok z prodlení vedle funkce motivační k včasné úhradě daně taktéž plní funkci kompenzační, která představuje přiměřenou náhradu za to, že státní rozpočet v důsledku prodlení žalobce nemohl s částkou splatné daně po určitou dobu nakládat, zatímco žalobce se na druhou stranu do určité míry obohatil.
18. Rozhodnutí žalovaného správního orgánu je řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, že žalovaný učinil právní úvahu, zda jsou splněny formální požadavky k vyhovění žádosti, jejichž splnění shledal. Dále se zabýval závažností porušení daňových nebo účetních předpisů, kdy dospěl k závěru, že žalobce porušil své zákonem stanovené povinnosti způsobem, který měl za následek vyměření daně z přidané hodnoty podle pomůcek.

Současně nevedl řádně evidence stanovené právními předpisy. Pro vyloučení možnosti prominout úroky takové zjištění správce daně, které hodnotil jako závažné porušení daňových a účetních předpisů, postačuje k vyslovení závěru o neprominutí požadovaných úroků z prodlení. Správce daně rovněž zkoumal, zda se nejednalo o ospravedlnitelný důvod prodlení a uzavřel, že se nejednalo o případ, který by byl z lidského hlediska omluvitelný a z hlediska materiálního by představoval prohřešek spíše formalistický. Naopak dospěl k závěru, že se žalobce dostal do prodlení v důsledku vlastního postupu, kdy nevedl v důsledku svého postoje zákonem stanovené evidence, v průběhu daňové kontroly měnil svá tvrzení o hodnotě materiálu, náhradních dílů použitých pro opravy motorových vozidel, o fyzickém stavu zásob a o výši osobní spotřeby. V přepracované daňové evidenci navíc začal vykazovat skupinu režijních nákladů, přestože se o takových výdajích při předchozích jednáních vůbec nezmiňoval. Správce daně přepracované daňové evidence hodnotil jako nepodložené, nevěrohodné a účelově zpracované, kdy jimi nemohl být prokázán faktický stav a pohyb nakoupeného materiálu, náhradních dílů ani způsob jejich použití. Tímto hodnocením žalovaný správní orgán vyvrátil správnost údajů dokládaných žalobcem dodatečně předloženými přepracovanými daňovými evidencemi, což správně žalovaný uzavřel a posoudil jako jednání, které dosáhlo intenzity závažného porušení daňových a účetních předpisů. Žalovaný vysvětlil, že se v případě žalobce nejednalo o formální pochybení lidsky omluvitelné, ale bylo důsledkem úmyslného jednání žalobce. Poukázal na to, že prominutí úroků z prodlení by nemělo stírat rozdíly mezi daňovými subjekty, které povinnosti plní řádně a včas a těmi, kteří se takto nechovají a dostávají se do prodlení úmyslným jednáním. Dále žalovaný podrobil správní úvaze i povahu jednání žalobce a dospěl k závěru, že v kontextu všech zjištěných skutečností nelze chybové jednání hodnotit jako učiněné v dobré víře a povahu jednání žalobce vyhodnotil žalovaný jako jednání úmyslné, nevěrohodné a záměrně zkreslující skutečný stav věci.

19. Soud proto uzavřel, že žalovaný postupoval při posuzování žalobcovy žádosti o prominutí úroků z prodlení v souladu s platnou právní úpravou. Učinil správní úvahu, která nepředstavovala libovůli správního orgánu, naopak byla učiněna v mezích zákona, je logická a řádně odůvodněná a vyplývá z ní, že porušení daňových a účetních předpisů žalobcem dosáhlo takové intenzity závažnosti a povahy, že byla naplněna podmínka stanovená § 259c) odst. 2 daňového řádu, a tudíž nebylo možné úroky z prodlení prominout.
20. Posouzení věci žalovaným odpovídá znění zákona a ani ohledně jeho výkladu nelze mít jakékoli pochybnosti. Rozhodnutí žalovaného správního orgánu neodporuje ani právnímu názoru Nejvyššího správního soudu vyslovenému v rozsudku sp. zn. 2 Afs 62/2017, podle kterého se sice nebere v úvahu jednání, jež je skutkovým a právním základem uložení penále, o jehož prominutí daňový subjekt žádá, ale jiná jeho daňově a účetně relevantní jednání v době tří let před vydáním rozhodnutí o žádosti o prominutí penále. Nicméně v rámci správního uvážení však správce daně může přihlídnout k povaze porušení daňových nebo účetních předpisů, jež je skutkovým a právním základem penále, o jehož prominutí daňový subjekt žádá, a to s ohledem na povahu, intenzitu či jiné okolnosti tohoto porušení penále neprominout i přesto, že z pohledu podmínky stanovené v § 259c) odst. 2 a 3 daňového řádu (závažné porušení daňových nebo účetních právních předpisů jako překážka prominutí daně nebo příslušenství daně) by toto porušení bylo irelevantní. Správce daně vysvětlil svůj postup, kdy zdůraznil, že pro posouzení žádosti žalobce byla důležitá existence a intenzita porušení právních předpisů a z toho vyplývající

spolehlivost daňového subjektu, kdy vzal zároveň při své správní úvaze na zřetel, že institut prominutí příslušenství daně je nutno vnímat jako výjimečné osvobození konkrétního případu, spíše formálního pochybení či lidsky omluvitelného jednání, nikoli důsledkem úmyslného jednání. Vzhledem k tomu, že žalovaný řádně odůvodnil, že jednalo se o jednání úmyslné, nevěrohodné a záměrně zkreslující skutečný stav věci, nelze dospět k závěru, že tato konkrétní zjištění a závěry byly správcem daně nesprávně vyhodnoceny. Soud přezkoumal výklad daňového orgánu a uzavřel, že aplikace neurčitého právního pojmu správcem daně byla provedena v souladu se zákonem. Správce daně popsal podklady, ze kterých vycházel a lze uzavřít, že jeho zjištění je v souladu s těmito podklady a není v logickém rozporu. Zároveň vysvětlil okolnosti, povahu a intenzitu jednání, které hodnotil jako závažné a z toho důvodu je jeho závěr, že žalobci nelze zákonem předvídané dobrodiní v podobě prominutí úroků z prodlení přiznat, odpovídající zákonu. Žalobce k poskytnutému odůvodnění neuvedl žádnou konkrétní žalobní argumentaci, kterou by závěry správce daně zpochybnil a vyvrátil.

V. Závěr, náklady řízení

21. Na základě shora uvedené dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
22. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o procesně úspěšného žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nad rámec běžné úřední činnosti vznikly nezbytné náklady důvodně vynaložené v řízení před soudem. Z toho důvodu mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

České Budějovice 30. září 2020

JUDr. Marie Trnková v. r.
předsedkyně senátu